

El verdader tresor de Santa Tecla

Hola, sóc en Bernat, fa poc vaig tindre una aventura molt interessant, comença així...

Era un bon dia que caminava amb el meu amic Martí i la seva germana Jana, anàvem cap a la catedral de Tarragona, perquè era el meu aniversari.

Aquell dia feia 15 anys i com que no havia anat mai a la catedral, vaig demanar als amics que m'acompanyessin. Sempre l'havia vist des de fora i ja em semblava bonica, però desitjava veure-la des de dins, perquè suposava que encara era molt millor. La pedra era d'un color que em recordava al de les roques de la platja on em banyava a l'estiu, i les estàtues que hi havia per tot arreu eren increïbles; les campanes semblaven petites, però quan sonaven feien un soroll que s'escoltava en qualsevol lloc de la ciutat; no sé quants metres feia d'alt, però sempre em feia girar el cap per mirar la part més alta, i la façana em rememorava els dibuixos del palau del Maharajà de l'Índia que havia vist en un llibre d'aventures.

Com que era el dia del Corpus i feia bon temps, hi havia molts turistes que hi volien entrar a veure l'Ou com Balla, i vam haver de fer cua. Mentre en Martí i jo ens quedàvem guardant lloc, la Jana va anar al bar i va agafar tres orxates perquè el temps al sol ens passés més ràpid. Vam parlar d'altres monuments interessants que havíem visitat, però en aquest moment pensava que cap altre es podia comparar amb la catedral. Just abans d'entrar, vaig sentir un lleuger tremolor... Vaig agafar el braç del Martí, i li vaig preguntar si ell havia sentit alguna cosa; en Martí se'n va enriure de mi i va dir a la Jana: *En Bernat està molt nerviós, sembla que vagi al dentista a treure's una dent en comptes de fer*

una visita a la catedral. No et preocupis, Bernat, nosaltres et cuidarem, ha, ha, ha.

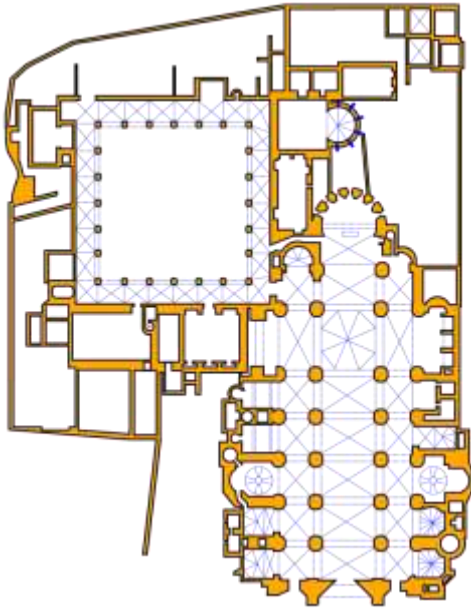
Entrem! El Martí i la Jana, que ja havien vingut altres vegades, van dir que anéssim primer de tot al Claustre, on hi devia haver l'ou ballant sobre el raig d'aigua de la font, però jo em resistia perquè ja estava fascinat amb tot el que veia al voltant: les columnes, el sostre, les vidrieres, les escultures,...*Deixeu-me veure i gaudir de tot això amb una mica de tranquil·litat* - vaig dir, però en comptes de fer-me cas, van agafar-me cadascú d'un braç i van dir: *Després, ja tindrem temps. Anem a l'Ou com Balla, això sí que t'agradarà.*

Em van portar tan ràpid que no vaig tindre temps ni de dir res. Vam recórrer la nau per un dels laterals i vam travessar una porta de fusta amb una columna de marbre al mig, amb la que quasi vaig xocar.

Quan vaig veure el claustre vaig fer un crit *Uala* que per sort només van sentir els meus amics. Per sota dels arcs travessava els raigs de la llum del sol, tant lluents. Vaig passar entre la gent per veure què passava allà enmig, els meus ulls van veure un ou volant !!!! ho repeteixo per si algú no m'ha entès, un

ou volant !!!!! Després van vindre els meus amics. *Mireu això*, -vaig dir. Els dos van contestar: *-és l'Ou com Balla, el que et volíem ensenyar.* De cop i volta una ràfega de vent molt forta va tirar l'Ou com Balla. Jo vaig sentir un soroll a prop meu, vaig mirar cap a baix, i vaig veure una clau que semblava d'or pur. Dissimulant sense que ningú em veies vaig agafar-la per posar-me-la a la butxaca i en aquell moment van vindre els meus amics. *Has vist el que ha passat, molt fort, oi?* -va dir la Jana. *Sí, sí, però hi ha una cosa més important encara, vaig dir. Anem cap aquella cantonada, vaig dir, i quan van arribar, amb molta cura, vaig agafar-la de la meva butxaca, vaig obrir la mà i van veure la clau d'or pur. Què..?. Shhhhhh !!!! Estava dins de l'ou. Hem de buscar que obra aquesta clau. Primer busquem pel claustre_* va dir en Martí.

Espera, jo tinc un mapa, va dir la Jana, *l'he agafat a la taquilla a la entrada*. La Jana va treure el mapa, i el va obrir. *Aquest mapa és només de la planta baixa; segur que si hi ha una cambra secreta no serà en aquesta planta, on sempre hi ha molta gent*, va dir en Martí. *I a quins llocs la gent no va? Al campanar!*, vaig dir. *Ei, sí, anem-hi!! Des del claustre he vist el campanar, per aquell costat; la porta ha de ser per allà*, va dir la Jana. I vam córrer per la nau fins trobar una petita porta en la capella de Sant Oleguer amb un cartell que deia “No

passar” i unes cintes de seguretat. No vam fer cas; vam passar per sota de les cintes i vam començar a pujar una escala de cargol amb uns esglaons d'uns 30 centímetres d'altura, i que eren molt estrets en un dels costats. Però teníem tantes ganes d'arribar a dalt del campanar que no ens va costar gaire. Quan vam arribar-hi, ens vam trobar una persona gran, tot vestida de negre, que es va sorprendre de veure'ns i ens va dir: *Què feu aquí? No es pot pujar ara. Està a punt de sonar la campana gran, la Capona, això fa molt de soroll. Tapeu-vos les orelles, jo ja porto suros...* Ens vam tapar les orelles i... Dong! Dong! Dong! *Quin soroll*, va dir la Jana. Només va fer tres campanades, però el soroll se'ns va quedar dins del cap durant més de cinc minuts... Després el senyor ens va dir: *I ara! Què feu aquí?* Ens vam mirar uns als altres i després, veient que era amable, vaig dir jo: *Ens havien dit que hi havia una cambra secreta amb un tresor aquí dalt...* *Ha, ha, ha*, va riure el senyor. *No hi ha cap tresor ni cap cambra secreta per aquí, però hi ha bones vistes de Tarragona i de tota la catedral. Mireu, aquest jardí és l'antic fossar, això és l'arquebisbat, això d'allà és el col·legi de Lestonnac, això l'antic hospital... I secret, secret... Ja heu vist l'Ou com Balla? Sí, sí, ja ho hem vist, molt xulo*, vam dir tots a la vegada. La Jana va treure el mapa de la catedral i va preguntar-li: *I on és el tresor de la catedral?* El senyor gran va somriure i senyalant una part del mapa al costat del claustre, va dir: *Aquí, a l'antic refector de canonges, pot ser que trobeu el tresor que esteu buscant...* Vam dir: *gràcies, adéu!*, i vam sortir més ràpid que en

Flash. No vam caure de l'escala per miracle. Però quan vam arribar a l'antic refetor vam quedar molt desil·lusionats: l'antic refetor en realitat era un museu, i és clar que tot això era un tresor, però no del tipus que nosaltres buscàvem...

*Ei, nois, jo estic molt cansat. I si anéssim a aquell jardí que hem vist des de dalt? Allà podrem descansar una mica_ vaig dir. **Bona idea, Bernat** _ va dir la Jana, i vam marxar cap allà. Quan vam arribar-hi, vam trobar un bon lloc per seure, i allà vam treure els sandvitxos i els vam devorar. Al cap d'uns minuts, el Martí es va aixecar i va apropar-se a una capella que hi havia en una cantonada del jardí... *Ei nois_ ens va cridar _ aquí hi diu que aquesta és la Capella de Santa Tecla la Vella. I la porta sembla tancada però... està oberta!. Voleu vindre amb mi?* La Jana no volia anar-hi, però vaig insistir i finalment es va aixecar i es va dirigir cap a la porta. *Ei, espera'ns!* Vam entrar-hi tots al mateix temps, i sort d'això, perquè ens vam emportar un bon ensurt. Hi havia un munt de sarcòfags i tombes, escultures trencades, moltes teranyines i algun ratpenat. De fet en Martí va retrocedir, va trepitjar una pedra que estava fora de lloc, i va entrebancar-se i caure de cul. Però va ser una caiguda molt afortunada. A part de que no es va fer mal, va veure un pany al terra en el mateix lloc on va aterrar. Ens va cridar i va dir: *Ei Bernat, treu la clau! Segur que aquesta és la cambra del tresor!* La nostra sorpresa va ser immensa quan vam comprovar que la clau entrava i girava dins del pany, i amb un esforç més, vam poder obrir la trapa i vam descobrir uns esglaons molt més vells i empinats que els del campanar. Vaig treure la llanterna que sempre porto a la butxaca, i vam començar a baixar... Al final hi havia una gran sala amb una gran estàtua al mig. *Aquest és Zeus_* va dir la Jana_ *De fet aquesta catedral està construïda sobre les runes d'un antic temple romà. I per si no ho sabíeu, la paraula Déu prové del llatí Deus, i aquesta del grec Zeus...* El Martí va dir: *Molt bé Jana, però ara mateix tenim un altre problema. Em de triar.**

De la sala sortien dos camins. Al terra del camí d'un d'ells es veien monedes brillants, i l'altre era fosc i semblava que no hi hagués res... Quan el Martí es dirigia al de les monedes, la Jana va cridar: *Para, Martí, crec que això es una trampa, he llegit alguna cosa semblant fa poc... Jo aniria pel altre camí.* Tots vam estar d'acord amb la idea, perquè la Jana era una setciències, i vam començar a recórrer el camí fosc. Al final del camí vam trobar una gran roca amb unes inscripcions en llatí: "Amicitia vera est thesaurus tuus", que la Jana va traduir immediatament: "*El veritable tresor és l'amistat*".

Això és veritat _ vaig dir _ *veniu, fem una abraçada!* Ens vam abraçar i just en aquell moment la llanterna es va apagar...

Jo no recordo com vam sortir. La Jana i el Martí diuen que tampoc se'n recorden. El primer record que tenim es despertar-nos al jardí del antic fossar, i era molt tard. *Hem de sortir de la catedral* _va dir la Jana. Vam sortir i ens vam asseure al esglaons del Pla de la Seu. I vaig dir: *Allà al jardí he tingut*

un somni, que entràvem a una capella, obríem una trapa, i trobàvem dos camins, un d'ells ple d'or, i si haguéssim agafat aquell camí i les seves monedes, ara podríem ser rics.... La Jana va dir: *Jo he somniat el mateix....* Aleshores el Martí va preguntar: *Quin somni? Que no heu agafat monedes d'or? No es preocupeu, jo n'he agafat un bon grapat i les compartiré amb els meus amics...* I de la butxaca va treure quinze monedes i ens en va donar cinc a cadascú.